

Những Lời Khai Thị Trí Huệ Trong Kinh Kim Cang

Chủ Đề 203: Mười Phương Chẳng Phải Là Pháp Cố Định, Có Thể Biết Tất Cả Pháp Đều Là Giả Danh, Không Có Pháp Cố Định Nào Có Thể Đắc, Cho Nên Chẳng Thể Trụ

Chủ giảng: Pháp sư Tịnh Không

Thời gian: Tháng 05 năm 1995

Địa điểm: Cư Sĩ Lâm Phật Giáo Singapore

Trích lục từ: Báo cáo nghiên cứu Kim Cang Bát Nhã (Tập 014)

Chuyên ngữ: Tịch Minh

【Mười phương chẳng phải là pháp cố định, có thể biết tất cả pháp đều là giả danh, không có pháp cố định nào có thể đắc, cho nên chẳng thể trụ.】

Đạo lý chính là ở chỗ này. Tất cả các pháp do Phật nói ra, đạo lý này ở phần sau của *Kinh Kim Cang* có giảng đến, rằng pháp do Phật nói cũng không thể chấp trước. Chúng ta có thể dùng nó để trợ giúp mình, nhưng quyết định không được chấp trước vào nó. Chính là như câu: “*Pháp thượng ưng xả, hà hướng phi pháp*” (Pháp còn nên xả, hướng hồ là phi pháp). Cái “Pháp” ấy chính là chỉ tất cả các pháp do Phật nói, cũng đều phải buông xuống, cũng không thể để ở trong tâm, hướng hồ là những thứ không phải do Phật nói, thì làm sao có thể chấp trước? Pháp do Phật nói cũng đều là giả danh, không có pháp cố định nào có thể đắc, không có pháp nào khả đắc, cho nên chẳng thể trụ. Ví dụ như Bồ-đề do Phật nói, Niết-bàn do Phật nói, Phật quả do Phật nói, thấy đều không thể chấp trước, chấp trước là sai rồi. Chẳng những trên quả địa Như Lai không có chấp trước, mà ví dụ ở phần sau nêu ra rất hay: Sơ quả chứng đắc Tu-đà-hoàn rồi, ngài có chấp trước rằng mình chứng đắc Tu-đà-hoàn không? Không có! Nếu như có, thì ngài đã không chứng đắc, ngài vẫn còn tướng. Phật nêu ra ví dụ này, từ Tiểu thừa bắt đầu mãi cho đến địa vị Như Lai, không có một ai là có chấp trước cả. Trước khi chứng Pháp thân thì phân biệt là có, chấp trước là không; sau khi chứng Pháp thân rồi, tuy có phân biệt nhưng cực kỳ vi tế.

Chúng ta biết được sự thật này, bản thân mới biết nên dụng công như thế nào, thế nào gọi là công phu chân thật, cần phải làm cho rõ ràng. Công phu chân thật tuyệt đối không phải là một ngày tôi niệm Phật hai vạn tiếng, ba vạn tiếng,

không phải là cái này. Quý vị xem trong *Kinh Pháp Bảo Đàn*, Thiền sư Pháp Đạt tụng ba ngàn bộ *Kinh Pháp Hoa*, ông tự cho rằng mình tụng *Kinh Pháp Hoa* ba ngàn bộ thì người khác không ai bằng! Khi gặp Lục Tổ, lúc đánh lễ Lục Tổ thì đầu không chạm đất. Lục Tổ nhìn thấy bèn hỏi ông: “*Ông lúc lễ bái mà đầu không chạm đất, trong lòng ông nhất định cảm thấy có chỗ kiêu ngạo*”. Chúng ta ngày nay gọi là cảm thấy kiêu ngạo, Pháp Đạt chính là cảm thấy mình có chỗ đáng kiêu ngạo. Lục Tổ liền hỏi ông: “*Ông có điều gì đáng kiêu ngạo?*”. [Pháp Đạt đáp:] “*Tôi tụng Kinh Pháp Hoa ba ngàn bộ*”. Đó không phải là công phu! Ba ngàn bộ tụng xong rồi mà một chút cũng không thông.

Thế nào là công phu chân thật? Công phu chân thật là lìa khỏi phân biệt chấp trước, tâm thanh tịnh rồi, đây mới là công phu chân thật. Điều này cho thấy Thiền sư Pháp Đạt tụng ba ngàn bộ *Kinh Pháp Hoa*, ông vẫn còn chấp trước, ông vẫn còn phân biệt. Tuy rằng kinh tụng rất thuộc, nghĩa kinh lại không thông, nhưng không thể nói ông không có lợi ích. Bởi vì ông có cái nền tảng này, nên Lục Tổ vừa quở trách, vừa chỉ điểm một chút thì ông liền giác ngộ, ông liền minh liễu, liền thông đạt. Chư vị thử nghĩ xem, nếu không có định lực của ba ngàn bộ kinh này – ba ngàn bộ kinh cần phải có sự kiên nhẫn, không có kiên nhẫn thì tụng không xong – cái đó chính là tu Định, [nhưng] chưa có Trí tuệ. Có cái nền tảng này rồi, chỉ điểm một cái, trí tuệ liền khai mở.

Cho nên chúng ta cần phải biết thế nào gọi là công phu. Công phu chân thật, *Kinh Kim Cang* rất cao minh, dạy chúng ta trong cuộc sống thường ngày, trong từng ly từng tí, đều đừng phân biệt, đừng chấp trước. Tất cả mọi việc phải làm cho thật nghiêm túc, làm cho thật tốt, tận tâm tận lực làm cho thật viên mãn, nhưng trong tâm thì “như vô kỳ sự” (như không có việc gì), không có phân biệt chấp trước, đây gọi là công phu, hai bên đều chẳng chấp.

Niệm Phật cũng không ngoại lệ. Nếu quý vị có định khóa (thời khóa cố định), ví dụ tôi định ra các khóa tụng buổi sáng tụng những bài nào, khóa tối tụng những bài nào, thì phải tụng cho thật nghiêm túc, một ngày cũng không thể thiếu. Ngoài định khóa ra là tán khóa. Tán khóa thì hoặc là tụng kinh hoặc là niệm Phật, có thời gian thì làm, không có thời gian thì buông xuống, không sao cả, đó là tán khóa. Nghĩa là, khi chúng ta có công việc, chúng ta hãy buông việc đọc kinh, niệm Phật xuống, hãy làm việc cho tốt. Việc làm xong rồi, câu Phật hiệu lại đề khởi lên, đây gọi là không gián đoạn, tương ưng với cái ý nghĩa “bất gián đoạn”. Cho nên, không gián đoạn chẳng phải bảo quý vị trên mặt sự tướng

suốt ngày đến tối không được ngắt quãng, như vậy thì quý vị không thể làm việc được rồi.

Trong công việc của chúng ta, có rất nhiều công việc cần phải suy nghĩ. Đã cần suy nghĩ, thì trong lúc suy nghĩ không thể xen tạp câu Phật hiệu, không thể xen tạp kinh Phật, không được phép như vậy, chỉ có buông câu Phật hiệu xuống, như thế mới là chính xác. Công phu cần phải thuần thực, thì quý vị sẽ được thọ dụng.